

РЕШЕНИЕ

№ 5789

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5259** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез юрк. Г., срещу решение от 01.03.2021 г., постановено по НАХД № 14445/2020 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № Р-10-534/30.09.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗК [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 500 лева на основание чл. 647, ал.2 и чл.644, ал.1, т.2 вр. чл. 648, ал.1 от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение по чл.108, ал.5, вр. ал.2 от КЗ, вр. §1, т.31 от ДР на КЗ.

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон. Посочва се, че по делото няма спор по отношение на фактите, констатирани от административния орган, но въпреки това въззивният съд е намалил размера на имуществената санкция без да обсъди подробно мотивите на КФН за нейния размер.

От КФН е подадена и частна жалба срещу определение от 27.04.2021 г., постановено по НАХД № 14445/2020 г. по описа на СРС, с което е оставена без уважение молба от

01.03.2021 г., подадена от КФН, за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

Искането до съда е да бъде уважена претенцията за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съгласно чл.27е от Наредбата за заплащане на правна помощ, но не по-малко от 80.00 /осемдесет/ лева, представляващи нормативно предвиденият минимален размер.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Г., поддържа касационната и частната жалби. Претендира юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер, определен от съда.

Ответникът – ЗК [фирма], чрез процесуален представител адв. Д., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Счита, че обжалваното решение е правилно, като съдът е съобразил относимите обстоятелства и съобразно вътрешното си убеждение е намалил наложената имуществена санкция. Изразява становище за неоснователност на частната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната и частната жалби.

Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 05.10.2017 г. в ЗК [фирма] била заведена претенция № 17010150001 по повод постъпило уведомление от [фирма] за настъпило застрахователно събитие - противозаконно отнемане на спортни стоки. Претенцията била предявена на основание договор за застраховка „К.“, обективиран в застрахователна полица № 1701500A002, сключена между застрахователното дружество и [фирма]. На 06.10.2017 г. пред застрахователя били представени писмени доказателства относно основанието и размера на претенцията. На 10.10.2017 г. и на 07.11.2017 г. по преписката били представени допълнителни доказателства. На 25.01.2018 г. представител на [фирма] представил пред застрахователя удостоверение изх. № 39668/24.01.2018 г., издадено от прокурор при СРП, в което е посочено, че с постановление от 30.10.2017 г. е образувано и се води досъдебно производство № 446/2017 г. по описа на СО-СГП, пр.пр. № 39668/2017 г. по описа на СРП за престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Разследването се водело за подадена заявка за извършване на превоз, при която на територията на Кралство Н. са били натоварени стоки, които впоследствие не са били доставени в Република България на [фирма]. Във връзка с това с писмо, изпратено по електронна поща на 25.01.2018 г. застрахователят изискал представянето на краен прокурорски акт по образуваната прокурорска преписка.

С писмо изх. № 972/15.03.2018 г. ЗК [фирма] уведомило застрахователния брокер на застрахованото лице, че след направен повторен преглед по образуваната преписка било установено, че към 15.03.2018 г. все още не е предоставен краен прокурорски акт.

На 11.05.2020 г. пред застрахователя била депозирана молба от застрахованото лице с искане за произнасяне по предявената претенция, към която били приложени уведомления от 17.05.2019 г. и 06.03.2020 г., издадени от СРП.

На 28.07.2020 г. [фирма] подало жалба в КФН вх. № 91-02-801/28.07.2020 г. поради липса на произнасяне по заведената от него в ЗК [фирма] претенция. Във връзка с подадената жалба била извършена проверка от служители на КФН, в рамките на която, с писмо с изх. № 91-02-801/30.07.2020 г., от застрахователното дружество било изискано писмено становище по случая, ведно със заверени преписи от всички документи по заведената претенция.

В отговор постъпило писмо, с вх. № 91-02-801/10.08.2020 г., от ЗК [фирма], в което било взето отношение по същество и били представени изисканите доказателства. С писмо вх. № 91-02-801/21.08.2020 г. застрахователното дружество депозирило копие на писмо № [ЕГН] от 18.08.2020 г., с което е постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, тъй като не е представен краен акт по образуваната прокурорска преписка, а престъплението, за което се води ДП – обсебване, не представлява покрит риск по застраховката. Застрахователят изрично е уточнил, че в случай че бъдат представени допълнителни документи, установяващи основанието на претенцията, ще преразгледа отказа си.

Проверяващият служител на КФН приел, че на 06.10.2018 г. в С. ЗК [фирма] е извършило нарушение на чл.108, ал.5, вр. ал.2 КЗ вр. пар.1, т.31 от ДР на КЗ, поради което съставил АУАН № Р-06-650/14.09.2020 г., въз основа на който било издадено процесното НП № Р-10-534/30.09.2020 г., с което на застрахователното дружество била наложена имуществена санкция в размер 3500 лв. на основание чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал. 1, т. 2 вр. чл. 648, ал. 1 КЗ за нарушение по чл. 108, ал. 5, вр. ал.2 от КЗ. НП било връчено на 07.10.2020 г.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в изискуемата форма и съдържат нормативно регламентирани реквизити, поради което е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Въз основа на възприетата фактическа обстановка, СРС е формирал извод, че административнонаказателната отговорност на ЗК [фирма] е правилно ангажирана за нарушение на чл. 108, ал. 5, вр. ал. 2 КЗ. По отношение размера на наложената имуществена санкция, СРС е приел, че с оглед значителния период на закъснение за произнасяне по претенцията, правилно наказващият орган е определил санкция в размер над законоустановения минимум. Съдът е посочил, че не са налице доказателства за други нарушения от страна на ЗК [фирма] и отчитайки естеството на допуснатите нарушения и оказаното съдействие от страна на дружеството е счел, че определената от АНО санкция е завишена и несъответна на допуснатото нарушение, поради което следва да бъде изменена до размер от 2500 лв.

Постановеното от СРС решение се обжалва пред настоящата инстанция в частта, с която е изменено НП № Р-10-534/30.09.2020 г., като наложената на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ на ЗК [фирма] имуществена санкция в размер на 3 500 лв. е определена в размер на 2500 лв.

Решението е неправилно.

Съгласно чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 – 643, на

разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага: имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. – за юридическо лице или едноличен търговец.

Наложеното с НП наказание е справедливо. Административнонаказващият орган е съобразил критериите за определяне на наказанието по [чл. 27, ал. 2 ЗАНН](#), като е взел предвид тежестта на нарушението и степента на съдействие на нарушителя на служителите на КФН. Отчетено е, че застрахователят е изпълнил задължението си по чл. 108, ал. 5 вр. ал. 2 от КЗ със закъснение от приблизително 2 години и то едва след започнала проверка от служители на КФН, в резултат на подадена жалба до комисията. Тези мотиви на санкциониращия орган са споделени от въззивния съд, който е възприел срокът на забавата при изпълнение на задължението на застрахователя и изрично е посочил, че дружеството се е произнесло по претенцията след намесата на контролните органи. В тази връзка СРС не е изложил конкретни аргументи, обосноваващи намаляване размера на наложената имуществена санкция. Същевременно АНО е взел предвид оказаното съдействие от застрахователната компания и е определил санкция по-скоро в близък до минимума размер и далеч под средния, като се отчете, че предвиденият в чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ максимален размер е имуществена санкция от 20 000 лв. В тази връзка, за да се определи справедливият размер на санкцията, предвид съществената разлика между нормативно предвидените минимален и максимален размер и тъй като санкционната норма на чл. 644, ал. 1 КЗ е обща и предвижда ангажиране отговорността за нарушение на разпоредбите на кодекса, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на ЕС, то освен тежестта, следва да се отчете и видът на конкретното нарушение. В разглеждания случай е установена много продължителна забава при изпълнение на задължението по чл. 108, ал. 5 вр. ал. 2 от КЗ, което неминуемо се е отразило на правата и интересите на застрахованото лице. Задължението, регламентирано с посочената разпоредба, е съществено и касае сроковете и реда за произнасяне на застрахователя по претенции по застраховки на големи рискове, а неизпълнението му в регламентираните срокове засяга имуществената сфера на застрахованите лица и засяга пряко интересите им. Тези обстоятелства не са обсъдени и отчетени от СРС, което обуславя неправилност на решението в обжалваната му част.

По гореизложените съображения решението на СРС, в обжалваната му част, подлежи на отмяна, поради противоречието му с материалния закон, а НП следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на спора в полза на КФН следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН /в приложимата редакция/ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

По подадената от КФН частна жалба, Административен съд София – град, XVI к.с., приема следното:

Частната жалба е допустима, а разгледана по същество – основателна.

Съгласно чл. 63, ал. 5 ЗАНН /в приложимата редакция - ДВ, бр. 94 от 2019 г./, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Разпоредбата на чл. 37, ал. 1 ЗПП предвижда, че заплащането на правната помощ е

съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /в приложимата редакция/ регламентира, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лв. Следователно, приложимите норми не предвиждат определяне на размера на юрисконсултското възнаграждение съразмерно с уважената част от жалбата, респ. с изменената част от наказателното постановление, а единствено с оглед изхода на делото и съобразно нормативно определените граници на възнаграждението. Недопустимо е, според настоящия съдебен състав, присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер под минималния, определен с наредбата.

Поради гореизложеното обжалваното определение следва да бъде отменено, а решението на СРС изменено в частта за разноските, като в полза на частния жалбоподател се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. за въззивната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 235 от АПК, Административен съд София – град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 01.03.2021 г., постановено по НАХД № 14445/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23-ти състав, в обжалваната част.

ПОТВРЪЖДАВА наказателно постановление № Р-10-534/30.09.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисия по финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗК [фирма], на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховане, е наложена имуществена санкция в размер на 3 500 лева, за нарушение по чл. 108, ал. 5 вр. ал. 2 от КЗ вр. §1, т.31 от ДР на КЗ.

ОСЪЖДА ЗК [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия по финансов надзор сума в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОТМЕНЯ определение от 27.04.2021 г., постановено по НАХД № 14445/2020 г. по описан а СРС, 23-ти състав, вместо което ИЗМЕНЯ решение от 01.03.2021 г., постановено по НАХД № 14445/2020 г., по описа на СРС, НО, 23-ти състав, в частта за разноските, като ОСЪЖДА ЗК [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия по финансов надзор сума в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател:

Членове: